

PARLAMENTUL EUROPEAN

2009 - 2014

Comisia pentru dezvoltare

2010/2100(INI)

11.5.2011

PROIECT DE RAPORT

referitor la un cadru de politică al UE în vederea sprijinirii țărilor în curs de dezvoltare în eforturile acestora de a răspunde provocărilor pe care le ridică securitatea alimentară
(2010/2100(INI))

Comisia pentru dezvoltare

Raportoare: Gabriele Zimmer

PR_INI

CUPRINS

	Pagina
PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN	3
EXPUNERE DE MOTIVE.....	8

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

**referitoare la un cadru de politică al UE în vederea sprijinirii țărilor în curs de dezvoltare în eforturile acestora de a răspunde provocărilor pe care le ridică securitatea alimentară
(2010/2100(INI))**

Parlamentul European,

- având în vedere obligațiile incluse în Pactul internațional al ONU privind drepturile economice, sociale și culturale, în special articolul 11 referitor la dreptul la hrană, semnat de toate statele membre ale Uniunii Europene,
- având în vedere obiectivul Summitului mondial privind alimentația din 1996 (Declarația de la Roma) de a reduce la jumătate numărul de persoane afectate de foamete până în 2015,
- având în vedere Obiectivele de dezvoltare ale mileniului (ODM), adoptate în cadrul Summitului mileniului organizat de ONU în septembrie 2000, în special Obiectivul de dezvoltare al mileniului nr. 1 referitor la principiul eradicării sărăciei extreme și a foametei,
- având în vedere Sesiunea specială a Consiliului Drepturilor Omului al ONU din 22 mai 2008 de la Geneva privind „Impactul negativ al agravării crizei alimentare mondiale, provocate, printre altele, de creșterea prețurilor la alimente, asupra asigurării dreptului la hrană”,
- având în vedere Declarația comună a Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului, a Parlamentului European și a Comisiei privind ajutorul umanitar acordat de Uniunea Europeană, intitulată „Consensul european privind ajutorul umanitar”,
- având în vedere Convenția privind ajutorul alimentar semnată la Londra la 13 aprilie 1999, ale cărei obiective sunt contribuția la siguranța alimentară mondială și îmbunătățirea capacității comunității internaționale de a răspunde la crizele alimentare și la alte nevoi alimentare ale țărilor în curs de dezvoltare,
- având în vedere declarația Summitului mondial pentru securitatea alimentară din 2009 și pregătirea de către FAO a unor orientări facultative privind governanța responsabilă în ceea ce privește proprietatea asupra terenurilor și a altor resurse naturale,
- având în vedere orientările facultative ale FAO privind sprijinirea realizării treptate a dreptului la o alimentație adecvată în contextul securității alimentare naționale,
- având în vedere orientările din noiembrie 2004 privind politica funciară a UE,
- având în vedere Declarația de la Maputo privind agricultura și securitatea alimentară, semnată în 2003, în care guvernele africane s-au angajat să aloce agriculturii cel puțin 10% din bugetele lor anuale naționale,

- având în vedere Raportul Băncii Mondiale pe 2008 privind dezvoltarea mondială: „Agricultura pentru dezvoltare”,
- având în vedere raportul „Evaluarea internațională a cunoștințelor, științelor și tehnologiilor agricole pentru dezvoltare” (IAASTD), publicat la 15 aprilie 2008,
- având în vedere Declarația comună privind securitatea alimentară la nivel mondial adoptată la L’Aquila la 10 iulie 2009,
- având în vedere Inițiativa ONU privind nivelul minim de protecție socială,
- având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1337/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 de creare a unui mecanism de reacție rapidă la creșterea prețurilor la produsele alimentare în țările în curs de dezvoltare¹,
- având în vedere Comunicarea Comisiei către Consiliu și Parlamentul European intitulată „Un cadru de politică al UE în vederea sprijinirii țărilor în curs de dezvoltare în eforturile acestora de a răspunde provocărilor pe care le ridică securitatea alimentară” (COM(2010)0127), adoptată la 31 martie 2010, precum și Concluziile Consiliului adoptate la 10 mai 2010,
- având în vedere Comunicarea Comisiei către Consiliu și Parlamentul European intitulată „Asistența alimentară umanitară” (COM(2010)0126), adoptată la 31 martie 2010, precum și Concluziile Consiliului adoptate la 10 mai 2010,
- având în vedere Rezoluția sa din 25 octombrie 2007 privind creșterea prețurilor la furaje și la produsele alimentare², Rezoluția sa din 22 mai 2008 privind creșterea prețurilor la produsele alimentare în UE și în țările în curs de dezvoltare³ și Rezoluția sa din 17 februarie 2011 referitoare la creșterea prețurilor la alimente⁴,
- având în vedere Rezoluția sa din 29 noiembrie 2007 referitoare la dezvoltarea agriculturii africane - propunere pentru dezvoltarea agriculturii și siguranța alimentară în Africa⁵,
- având în vedere Rezoluția sa din 13 ianuarie 2009 referitoare la politica agricolă comună și siguranța alimentară mondială⁶,
- având în vedere Rezoluția sa din 26 noiembrie 2009 referitoare la summitul FAO și securitatea alimentară⁷,
- având în vedere rezoluția Adunării Parlamentare Paritare ACP-UE privind securitatea alimentară adoptată la Kinshasa la 4 decembrie 2010⁸,

¹ JO L 354, 31.12.2008, p. 62.

² JO C 263E, 16.10.2008, p. 621.

³ JO C 279 E, 19.11.2009, p. 71.

⁴ Texte adoptate, P7_TA(2011)0071.

⁵ JO C 297E, 20.11.2008, p. 201.

⁶ JO C 46E, 24.2.2010, p. 10.

⁷ JO C 285E, 21.10.2010, p. 69.

⁸ Texte adoptate, ACP-UE/100.879/10/fin.

- având în vedere cele opt recomandări către G20 publicate la 29 ianuarie 2011 de raportorul special al Organizației Națiunilor Unite pentru dreptul la hrană,
 - având în vedere articolul 208 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,
 - având în vedere articolul 48 din Regulamentul său de procedură,
 - având în vedere raportul Comisiei pentru dezvoltare și avizul Comisiei pentru agricultură și dezvoltare rurală (A7-0000/2011),
- A. întrucât, potrivit FAO, numărul persoanelor subalimentate se ridică la 925 de milioane în 2010;
 - B. întrucât prețurile la alimente cresc constant din august 2010; întrucât volatilitatea prețurilor la mărfurile de bază are un efect puternic asupra țărilor cu venituri scăzute;
 - C. întrucât se prognozează o creștere cu 70% până în 2050 a cererii mondiale de produse agricole; întrucât insecuritatea alimentară este agravată și de speculațiile cu mărfuri de bază, de degradarea solurilor, de penuria de apă, de schimbările climatice, de achizițiile de terenuri la nivel mondial, de cererea de combustibili agricoli și de politicile energetice;
 - D. întrucât agricultura oferă locuri de muncă și o sursă de venit unei proporții de peste 70% din forța de muncă din țările în curs de dezvoltare, în principal femeilor; întrucât, potrivit estimărilor Băncii Mondiale, creșterea din sectorul agricol este de două ori mai eficientă în ceea ce privește reducerea sărăciei decât creșterea din alte sectoare;
 - E. întrucât s-a demonstrat că sistemele bazate pe gospodăriile agricole mici au un potențial de sporire a producției alimentare generale; întrucât axarea pe producția destinată exportului în țările în curs de dezvoltare afectează negativ situația femeilor care practică agricultura la scară mică;
 - F. întrucât existența unor capacități statale solide este esențială pentru dezvoltarea durabilă și pentru dezvoltarea capacităților de producție și de prelucrare;
 - G. întrucât proporția din ajutorul oficial pentru dezvoltare (AOD) alocată agriculturii la nivel mondial a scăzut dramatic în ultimele trei decenii;
 - H. întrucât UE a reacționat rapid la criza alimentară din 2008 prin crearea Mecanismului de reacție rapidă la creșterea prețurilor la produsele alimentare; întrucât este dificil de măsurat impactul unor astfel de măsuri asupra cauzelor structurale ale foametei și insecurității alimentare,

Cadrul de politici al UE pentru securitatea alimentară și a nutriției: o abordare a agriculturii durabile la scară mică bazată pe drepturile omului

1. subliniază că numărul persoanelor care suferă de foamete este inacceptabil și regretă că ansamblul eforturilor depuse la nivel internațional până în prezent nu a fost în măsură să realizeze ODM 1; solicită să se ia măsuri urgente în vederea realizării angajamentelor obligatorii la nivel internațional și a transformării în realitate a dreptului la o alimentație adecvată;

2. salută coerența celor două comunicări ale Comisiei privind asistența umanitară sub formă de alimente și securitatea alimentară; solicită o coordonare mai strânsă în vederea abordării cu mai multă eficacitate a cauzelor principale ale foametei și insecurității alimentare;
3. solicită UE să sporească sprijinul acordat agriculturii în cadrul programelor sale de ajutor pentru dezvoltare și să investească în planuri dirijate la nivel național; subliniază necesitatea unui volum mai mare de investiții publice în cercetarea legată de sistemele viabile de producție agroecologică;
4. este de acord că programele de asistență ale UE ar trebui să se axeze pe producția alimentară durabilă la scară mică și că ar trebui să se acorde prioritate metodelor „eficiente din punct de vedere ecologic” care întăresc biodiversitatea, previn degradarea terenurilor fertile, promovează practici agroecologice și cu intervenții externe minime (LEI - *low external input*) și exclud OMG;
5. subliniază că integrarea în condiții echitabile a micilor agricultori în lanțul valoric poate reuși numai dacă sunt create condiții care să faciliteze accesul acestora la mijloace de producție și de prelucrare și la oportunități comerciale;
6. solicită Comisiei să sprijine capacitățile de prelucrare agricolă din țările-partenere pentru a reduce pierderile de după recoltă, a prelungi durata de depozitare a produselor alimentare și a crea locuri de muncă decente pentru populația locală;
7. reamintește că accesul la o alimentație decentă este unul dintre drepturile universale ale omului; îndeamnă țările-partenere să pună în aplicare orientările facultative ale FAO privind dreptul la hrană; solicită UE și țărilor-partenere să înființeze mecanisme de monitorizare care să asigure punerea în aplicare efectivă a politicilor privind dreptul la hrană;
8. solicită să fie recunoscută noțiunea de suveranitate alimentară, care reprezintă capacitatea unei țări sau a unei regiuni de a-și pune în aplicare în mod democratic propriile politici, priorități și strategii agricole și alimentare;
9. salută hotărârea de a integra în programele UE o dimensiune privind nutriția; solicită Comisiei să elaboreze o comunicare specifică privind această dimensiune; solicită includerea permanentă a aspectului nutrițional în politicile privind securitatea alimentară și în intervențiile în sectorul agricol;
10. solicită Comisiei să recunoască rolul fundamental al femeilor, în calitatea lor de mici agricultori, în securitatea alimentară și să investească în programe de sprijin specifice;
11. îndeamnă UE să sprijine inițiativa ONU privind nivelul minim de protecție socială, care ar contribui la satisfacerea nevoilor alimentare de bază ale populațiilor sărace;

Măsuri eficiente de combatere a volatilității prețurilor la alimente și a achizițiilor necontrolate de terenuri: limitarea speculațiilor de pe piețele de alimente și de mărfuri agricole

12. atrage atenția asupra cauzelor structurale ale volatilității prețurilor și insistă asupra faptului că speculațiile cu instrumente derivate bazate pe mărfuri alimentare de bază au agravat semnificativ volatilitatea prețurilor; sprijină concluziile raportorului special al ONU pentru dreptul la alimentație cu privire la rolul marilor investitori în influențarea indicilor prețurilor la mărfuri;
13. îndeamnă Comisia și statele membre să adopte măsuri concrete pentru a aborda cu eficacitate speculațiile financiare cu cereale și alimente;
14. consideră că instrumentele derivate bazate pe mărfuri de bază diferă de alte instrumente financiare derivate și că accesul la această piață ar trebui limitat, iar piața reglementată mai strict;
15. solicită să fie sporite și gestionate mai bine rezervele fizice de cereale pentru a combate volatilitatea prețurilor la alimente;
16. își exprimă îngrijorarea profundă cu privire la achizițiile de terenuri la scară largă desfășurate în prezent de investitori străini în țările în curs de dezvoltare în detrimentul micilor agricultori locali, care au nevoie de o protecție mai bună;
17. încurajează adoptarea orientărilor facultative ale FAO privind achizițiile de terenuri, dar solicită și reglementări stricte și obligatorii în acest domeniu la nivel național și internațional; subliniază că negocierea de contracte ar trebui să fie transparentă, permițând societății civile să participe;
18. solicită să fie instituite mecanisme care să prevină eliminarea de pe piață a agricultorilor locali prin politica prețurilor, lipsindu-i de posibilitatea de a produce alimente pentru populațiile locale;
19. reamintește Comisiei și țărilor-partenere efectele pozitive ale sistemelor de producție agroecologice în ceea ce privește atenuarea schimbărilor climatice;

Coerența politicilor în favoarea dezvoltării: impactul politicilor UE asupra securității alimentare la nivel mondial

20. reamintește că dreptul la hrană trebuie să aibă prioritate absolută în raport cu obiectivele legate de securitatea energetică; solicită ca obiectivele strategice din domeniul energetic ale UE să fie suspendate până la efectuarea unor noi evaluări de impact;
21. solicită să fie adoptată o perspectivă mai globală în elaborarea PAC pentru perioada de după 2013, care ar trebui să respecte principiul evitării prejudiciilor pe piețele alimentare din țările în curs de dezvoltare;
22. solicită Comisiei să efectueze o evaluare de impact a PAC care să analizeze impactul extern al acesteia asupra piețelor alimentare internaționale și asupra securității alimentare din țările în curs de dezvoltare;
23. solicită să fie eliminate treptat subvențiile la export și toate celelalte stimulente din cadrul PAC care au ca efect denaturarea comerțului;

24. solicită să se desfășoare reforme care să extindă posibilitățile de acces pe piață ale țărilor în curs de dezvoltare și să le permită să fie competitive pe piețele naționale și regionale respective;
25. își reiterează preocuparea cu privire la strategia comercială a UE care nu duce la o abordare ce ar sprijini dezvoltarea; prin urmare, solicită acorduri comerciale echitabile și echilibrate, întrucât acestea constituie un element esențial al unei reacții globale în ceea ce privește securitatea alimentară;
26. îndeamnă Comisia să se axeze pe aspecte de dezvoltare în cadrul negocierilor în curs privind APE și să acorde o mai mare flexibilitate țărilor în curs de dezvoltare în ceea ce privește regulile comerciale; solicită Comisiei să adopte o poziție fermă în favoarea dezvoltării în cadrul negocierilor OMC și să depună eforturi în vederea finalizării Runderi de la Doha; solicită Comisiei să abordeze negocierile comerciale internaționale din perspectiva drepturilor omului și să efectueze evaluări ale impactului pe care acordurile încheiate cu țări terțe îl au asupra drepturilor omului;
27. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului și Comisiei.

EXPUNERE DE MOTIVE

Insecuritatea alimentară pune în pericol realizarea Obiectivelor de dezvoltare ale mileniului, în special în Africa subsahariană și în țările cel mai puțin dezvoltate. În cadrul summitului din septembrie 2010 privind ODM-urile, s-a constatat că progresele în ceea ce privește realizarea obiectivelor privind foametea au fost fără îndoială insuficiente. Potrivit FAO, numărul estimativ al persoanelor care suferă de foamete era de 925 de milioane în 2010, ceea ce reprezintă o scădere de la 1 023 de milioane de persoane în 2009, fiind totuși mai mare decât numărul persoanelor subnutrite înregistrat în 2008 (aproximativ 815 milioane). Datele existente arată clar că creșterea prețurilor la alimente din ultimele luni a dus deja la creșterea acestui număr, chiar dacă FAO nu a emis încă o cifră oficială în acest sens.

Noile provocări, inclusiv pericolul tot mai mare al speculațiilor cu alimente, schimbările climatice, achizițiile de terenuri la nivel mondial, biocombustibilii, pierderea biodiversității, degradarea solurilor și presiunea suferită de resursele de apă contribuie la înrăutățirea securității alimentare în lume. În acest context, problemele actuale legate de foamete și subnutriție duc la regândirea abordării securității alimentare nu numai la nivelul UE, ci și la nivel mondial.

Raportoarea dorește să sublinieze că instituțiile europene și statele membre nu au transformat încă eradicarea sărăciei, a foametei și a subnutriției în prioritatea principală a agendelor lor și nici nu au inclus acest obiectiv printre obiectivele pe termen mediu și lung ale strategiilor lor politice în ciuda angajamentelor ferme asumate în ceea ce privește întărirea drepturilor omului în materie de acces la hrană, apă, energie etc. Drept urmare, pentru a realiza ODM-urile până în 2015, va fi foarte important să fie analizate și, dacă este necesar, modificate toate strategiile UE, precum Europa 2020, Europa globală, politica energetică, strategia de dezvoltare durabilă și viitorul cooperării pentru dezvoltare a UE. În plus, raportarea face apel la UE și la statele sale membre să își respecte angajamentele privind combaterea la scară mondială a sărăciei și a foametei în cadrul organizațiilor internaționale, cum ar fi Banca Mondială, FMI și OMC.

De asemenea, raportarea este de părere că instituțiile private și fundațiile pot completa eforturile organizațiilor guvernamentale în elaborarea politicilor, dar nu le pot în niciun caz înlocui din cauza lipsei de răspundere democratică. Aplicarea unei taxe pe tranzacțiile financiare ar putea fi foarte utilă pentru generarea de fonduri suplimentare destinate eradicării sărăciei.

1. Cadrul de politici al UE pentru securitatea alimentară și a nutriției: o abordare a agriculturii durabile la scară mică bazată pe drepturile omului

În contextul relansării dezbaterilor privind securitatea alimentară, Comisia Europeană a adoptat la 31 martie 2010 o nouă Comunicare privind securitatea alimentară, care ar trebui să constituie baza unui cadru de acțiune comun pentru UE și statele sale membre.

În ceea ce privește „Creșterea disponibilității alimentelor”, raportarea este de acord că asistența acordată de UE ar trebui să se axeze pe producția alimentară durabilă și la scară mică pentru a spori disponibilitatea alimentelor, întrucât agricultura constituie în continuare baza

economiilor rurale din toate țările în curs de dezvoltare. Este necesar să fie remodelate sistemele agricole de producție, abandonând sistemele actuale, puternic dependente de intervenții externe și de petrol, și accentuând mai puternic sistemele agroecologice cu un nivel scăzut al intervențiilor externe și adaptate la condițiile locale și regionale. Este necesar să se acorde o atenție deosebită femeilor și nevoilor lor, deoarece femeile reprezintă majoritatea micilor agricultori.

În ceea ce privește „Îmbunătățirea accesului la alimente”, raportarea salută opțiunea politică univocă de a propune ca „dreptul la hrană” să devină piatra de temelie a cadrului UE. UE ar trebui să aplice o abordare bazată pe drepturi în elaborarea politicilor și a strategiilor și programelor de cooperare cu diverse țări și ar trebui să sprijine guvernele în includerea „dreptului la hrană adecvată” în constituțiile acestora. În plus, UE și țările-partenere ar trebui să instituie mecanisme de monitorizare transparente, care să includă participarea organizațiilor societății civile și a autorităților locale, pentru a garanta punerea în aplicare corespunzătoare a politicilor privind dreptul la hrană.

În ceea ce privește „Îmbunătățirea din punct de vedere nutritiv a aportului alimentar”, raportarea este de asemenea de părere că sunt necesare mai multe eforturi pentru a extinde activitățile în materie de nutriție și pentru a coordona mai bine intervențiile donatorilor în acest sector. Raportarea propune ca acest concept să fie lărgit pentru a acorda aspectelor nutriționale o importanță mai mare, iar în elaborarea viitoarelor politici și programe să fie utilizată noțiunea de securitate alimentară și a nutriției.

În afară de abordarea bazată pe „dreptul la hrană”, raportarea atrage atenția asupra faptului că și noțiunea de suveranitate alimentară ar putea fi foarte utilă în reducerea semnificativă a foametei în toată lumea. Această noțiune se definește ca dreptul și capacitatea unei țări sau a unei regiuni de a hotărî **în mod democratic** cu privire la propriile politici, priorități și strategii agricole și alimentare și de a le implementa. Acest concept pune în capul priorităților producția locală de alimente pentru satisfacerea nevoilor locale și conservă diversitatea culturilor, a cunoștințelor și a metodelor de producție ale agricultorilor. Dimensiunea democratică a acestui concept permite participarea și includerea tuturor părților interesate de politicile alimentare și afectate de acestea. În acest sens, metodologia folosită pentru dialogul structurat care a produs rezultate transparente și integratoare ar putea fi folosită la aplicarea conceptului de suveranitate alimentară.

Raportarea regretă că aspectul de gen nu este dezvoltat în mod corespunzător în Comunicarea privind provocările pe care le ridică securitatea alimentară. Deși este recunoscut faptul că femeile au un rol important în depășirea provocărilor legate de securitatea alimentară, Comisia nu efectuează o analiză adecvată a acestui rol și a măsurilor ce ar putea fi necesare pentru a-l sprijini.

Raportarea îndeamnă UE să sprijine ferm inițiativa ONU privind nivelul minim de protecție socială, care ar contribui la satisfacerea nevoilor alimentare de bază ale populațiilor sărace. Serviciile esențiale (disponibilitatea și accesul la servicii publice) și prestațiile sociale (plătite categoriilor sărace și vulnerabile pentru a le spori gradul de securitate alimentară și a nutriției) reprezintă cele două elemente principale care contribuie la realizarea abordării bazate pe drepturile omului.

Deși recunoaște elementele pozitive incluse în noua comunicare, raportoarea regretă că nu sunt abordate în mod corespunzător **cauzele fundamentale ale insecurității alimentare**.

2. Măsuri eficiente de combatere a volatilității prețurilor la alimente și a achizițiilor necontrolate de terenuri: limitarea speculațiilor de pe piețele de alimente și de mărfuri agricole

În martie 2011, indicele prețurilor la alimente al FAO era de 230 de puncte, cu 14 puncte mai mult decât valoarea maximă atinsă în 2008 în timpul crizei prețurilor la alimente. În prezent este recunoscut faptul că speculațiile au avut un rol esențial în creșterea bruscă a prețurilor în 2008 și în creșterea recentă a prețurilor la mărfurile alimentare. Deși participațiile în fonduri raportate la indicele mărfurilor de bază au crescut de la 13 miliarde USD în 2003 la 317 miliarde în 2008, cererea și producția de bază au crescut cu numai aproximativ 1,4% în aceeași perioadă. De asemenea, volatilitatea prețului petrolului are legătură directă cu volatilitatea prețurilor la alimente, fapt ce permite înțelegerea acestei probleme dintr-o perspectivă mai generală. Prin urmare, eventualele soluții vor trebui să țină seama de caracterul complex al acestei probleme. Raportoarea este ferm convinsă că ar trebui să se acorde o înaltă prioritate aspectelor legate de volatilitatea prețurilor la alimente. Drept urmare, raportoarea solicită măsuri eficiente de combatere a speculațiilor necontrolate cu mărfuri alimentare și agricole. Pot fi luate în considerare diverse soluții, cum ar fi limitarea pozițiilor instrumentelor derivate, limitarea posibilităților comerciale la anumiți investitori care au ca obiectiv protejarea producției agricole, eliminarea posibilităților de tranzacționare OTC și îmbunătățirea considerabilă a transparenței pe piețele de produse agricole și în comerțul cu acestea.

De asemenea, este necesar să se garanteze, în mod specific, accesul la resurse naturale, în special având în vedere faptul că deținerea în proprietate a terenurilor de către micii agricultori este amenințată de achizițiile de terenuri la scară largă efectuate, în special, de investitori agricoli străini. Achizițiile de terenuri au loc deseori fără consimțământul prealabil al comunităților locale și cu o partajare a beneficiilor neadecvată sau chiar inexistentă. Deoarece multe dintre țările-țintă au o guvernare slabă, iar drepturile utilizatorilor de terenuri sunt slab protejate, achizițiile la scară largă pot spori gradul de sărăcie în zonele rurale și pot duce la expulzarea populațiilor locale. Raportoarea consideră că în această dezbatere ar trebui reintroduse reforma agrară și redistribuirea terenurilor ca modalitate de abordare a problemei accesului micilor agricultori la terenuri. Raportoarea consideră, de asemenea, că acapararea terenurilor în detrimentul dreptului la hrană al comunităților locale nu poate fi acceptată și că ar trebui elaborate și adoptate reglementări stricte la nivel național și internațional privind achizițiile de terenuri.

3. Coerența politicilor în favoarea dezvoltării: impactul politicilor UE asupra securității alimentare la nivel mondial

a) Combustibili agricoli

Raportoarea dorește să repete că securitatea alimentară nu ar trebui periclitată de cererea tot mai mare de combustibili agricoli și că trebuie evitate situațiile în care apare o concurență între producția de alimente și producția de energie. Prin urmare, strategia UE din domeniul energiei ar trebui suspendată până la eliminarea riscului unor efecte negative ale acesteia

asupra securității alimentare. În plus, există un pericol important ca pădurile tropicale să fie defrișate și mai mult din cauza cererii în creștere.

b) Viitorul politicii agricole a UE (PAC)

Raportoarea îndeamnă Comisia să țină seama de impactul extern al măsurilor din cadrul PAC asupra securității alimentare din țările în curs de dezvoltare. Monitorizarea impactului extern produs de instituirea de norme în cadrul PAC asupra piețelor internaționale de produse alimentare și asupra securității alimentare din țările în curs de dezvoltare este și trebuie să fie un aspect fundamental al obligației UE de a-și onora angajamentele în ceea ce privește echitatea internațională și eradicarea sărăciei.

Viitoarea PAC ar trebui să asimileze principiul **evitării prejudiciilor** pe piețele alimentare din țările în curs de dezvoltare și ar trebui să-l respecte.

Raportoarea salută **reducerea subvențiilor la export** și solicită noi reforme ale PAC pentru a elimina toate măsurile rămase care denaturează comerțul și pentru a permite țărilor în curs de dezvoltare să fie competitive pe propriile piețe naționale și regionale.

c) Agricultură și comerțul

Raportoarea reiterează îngrijorările privind strategia comercială a UE care se axează pe concurență și pe accesul la piață pentru produsele din UE, dar nu adoptă o abordare care să sprijine dezvoltarea. Ar trebui încurajate reduceri mai considerabile ale tarifelor pentru importurile agricole din țările în curs de dezvoltare pentru a promova crearea susținută de bogăție și a oferi acestor țări posibilități reale de acces pe piață, nu numai pentru materii prime agricole, ci și pentru produse alimentare prelucrate. Țările în curs de dezvoltare au o nevoie stringentă de a-și dezvolta propriile capacități de producție și prelucrare pentru a-și spori veniturile și a crea locuri de muncă decente pentru populațiile locale. Aceasta este o condiție fundamentală pentru a combate cu eficacitate foametea și sărăcia din lume. UE trebuie să sprijine dezvoltarea producătorilor de alimente locali și regional și capacitățile acestora de a produce, de a comercializa și de a concura pe piețele locale, regionale și naționale.

În acest context, așa-numitul consens de la Washington, care se axa pe liberalizare, deregularizare și privatizare, a eșuat. Haiti este un exemplu al consecințelor devastatoare ale acestei ideologii - în anii 1970, Haiti atinsese autosuficiența în ceea ce privește aprovizionarea cu orez, aplicând o taxă de 50% la importurile de orez, taxă care a scăzut la 3% în anii 2000. Drept urmare, Haiti și-a pierdut autosuficiența, iar micii agricultori locali au fost eliminați pentru că nu erau în măsură să concureze cu importurile de orez puternic subvenționate. Bill Clinton, în calitate de raportor special pentru Haiti, a declarat oficial în martie 2010 unei comisii din Senatul SUA că această politică de liberalizare, promovată în perioada în care era președinte, s-a dovedit greșită. De asemenea, raportarea consideră că propunerea potrivit căreia țările industrializate vor fi obligate în viitor să asigure cu alimente țările cele mai sărace nu este realistă.

Raportoarea sprijină includerea principiilor privind garantarea dreptului la hrană în acordurile comerciale dintre UE și țările terțe. Prin urmare, evaluările de impact din perspectiva drepturilor omului ale politicilor UE din domeniul comerțului, dezvoltării și politicii externe

ar fi esențiale pentru transformarea dreptului la hrană în realitate.